

הקשר בין התהליך האמנותי לבין התהליכים הראשוניים והשניוניים, תהליך התמזגות/נפרדות והפערים בין העצמי האקטואלי (ריאלי) לעצמי האידיאלי/האמור להיות

מאת: רוניתה הרטה היימן, אמנית בתחום פיסול ומיצב עד 2005, משנת 2000 מטפלת בהבעה ויצירה, מרצה ומדריכה מטפלים וסטודנטים. פיתחה את נושא הצופה הפנימי בתחום דרמה-תרפיה (תיזה 2005) וממשיכה לחקור את המשמעות הרגשית של התהליך האמנותי ותפקיד הצופה הפנימי במחקר דוקטורט עכשווי בטיפול באמנות.

מאמר זה קושר יחד שלוש תיאוריות פסיכולוגיות לתהליך האמנותי: התהליכים הראשוניים והשניוניים (נוי), תהליך מהתמזגות לנפרדות (ויניקוט) והתיאוריה של העצמי האקטואלי/אידיאלי (רוג'רס). תיאוריות אלו ישולבו במאמר עם ההבנות של שבריאן ולוסברינק את התהליך האמנותי.

מחברת המאמר מזמינה את הקורא לתפוס את התהליך האמנותי כתהליך ספירלי הכולל התמזגות ונפרדות, ונע ביניהן לסירוגין. המאמר מציג את התהליך האמנותי כדיאלוג בין התהליכים הראשוניים והשניוניים, וכן גם כתהליך החושף פערים וסתירות בין תפיסות שונות של העצמי. הוא מבטא את האמונה שהתהליך האמנותי ולכן גם תהליך הטיפול באמנות מובילים שוב ושוב לאינטגרציה ואחדות עצמית. כן גם מראה המאמר איך מרכיבי האמנות מאזכרים את התהליכים האלה ומשקפים את מערכת היחסים ביניהם.

מאמר זה הוא חלק ממחקר, שעורכת המחברת בימים אלה, שחוקר את המשמעות הרגשית של התהליך האמנותי ואת תפקיד הצופה הפנימי בתהליך.

מילות מפתח: תהליך אמנותי, תהליכי התמזגות-נפרדות, תהליכים ראשוניים ושניוניים, אני אקטואלי ואני אידיאלי באמנות

לפניות בנוגע למאמר זה: רוניתה הרטה היימן ronithemann@gmail.com